

TOEGOE

(1 9 5 0 - 1 9 6 7)

Wij kwamen in mei 1963 te Slootwijk aan.

Plantage Slootwijk had reeds koffie, cacao en citrus.

De koffie was verwaarloosd, omdat ze slechte prijzen maken.

Zo kregen we opdracht slechts de citrus en cacao te onderhouden.

De dagelijkse werkzaamheden waren, het schoon wieden van cacao en citrus bedden, snoeien en oogsten.

In het begin werd de plantage gezamenlijk gedaan. In deze tijd kregen de mannen 2 gulden en 50 cent loon en de vrouwen als een tegemoetkoming 1 gulden per dag en elk kind 25 cent per dag.

Het was dan ook van mijn opgespaarde geld, dat ik in november 1963 begon met het houden van kippen. Voor de eieren en voor de slacht. Eerst ging het grijf van de hand, maar toen van oktober 1963 tot 1964 na een droge periode van bijna 10 maanden de regentijd begon, en we veel last van muskieten hadden, konden de vele kippen er niet meer tegen.

's Morgens ging ik in de kippenschuur kijken en zag ik dagelijks ongeveer 10 tot 12 kippen doodgebeten door muskieten. Het was dan ook door deze verschrikkelijke muskietenplaag, dat ik het niet meer kon volhouden en zodoende een heel groot verlies had, als men nagaat dat ik ongeveer 500 kippen bezat.

Tijdens de droogte moest ik 35 kilometer met de tractor rijden om drinkwater te halen. Voor het douchen, wassen van kleding en voor het afwassen werd 3 kilometer verder van het dorp water gehaald.

Als we dagelijks naar de citrus of cacao tuinen gingen, om te bemesten en te wieden, nam ik medicijnen mee tegen de muskieten, moesten we een vuurtje maken voor de rook en muskietengaas meenemen. Als wij, ondanks de muskieten, niet op tijd de cacao plukken, dan ging het rotten of droogt het uit.

Voor de cacao kreeg ik 75 cent per kilo. Lang niet genoeg om van te leven.

In april en mei 1964 werden de citrus en cacao plantages onder de mannelijke leden van de coöperatie Toegoe Slootwijk verdeeld.

Elk mannelijk lid kreeg 12 bedden citrus, het zij sinasappels, hetzij grapefruits.

Zo hadden wij, dat is mijn overleden zwager Paul Abrahams, mijn broer Justinus Stefanus Kantil en mijn persoon de cacaoplantage van ongeveer 15 hectare aangevraagd en gekregen.

Wieden, snoeien en het zoeken van krulloten waren onze dagelijkse werkzaamheden.

Ook de boomstammen moesten onderzocht worden of er geen beesten zitten, die de bomen kunnen doodmaken.

Toen we moesten oogsten, omdat de vruchten rijp genoeg waren, was het regentijd. Als de cacaobonen, na gekapt en 3 dagen in een afgesloten plek gezet te worden om ze daarna te wassen en te drogen, kregen we soms helemaal geen zon.

Het was dan ook deze omstandigheid dat de cacao bedierf of beschimmedet.

De prijs van cacao was nooit goed geweest. We moesten altijd met verlies verkopen.

's Middags, na het werk op de plantage konden we voor ons zelf werken, zo had ik samen met mijn broer een stuk bos van ongeveer 2 hectare gekapt en bananen gepland.

Maar door gebrek aan kennis van de landbouw was het niet goed gegaan.

Ook had ik wat aan varkensteelt gedaan. In het begin ging alles goed. 1 Varken kreeg 6 tot 9 biggen, soms 12. Maar doordat er teveel biggen waren en we de biggen niet kwijt konden en de prijs van voer dan ook sterk verhoogd was, kon ik het niet langer volhouden. In 1966 ben ik ermee gestopt.

Na vele tegenslagen, die ik reeds ondervonden had, zocht ik een betrekking als monteur bij suikeronderneming Mariënberg.

Daar werkte ik van 3 februari 1966 tot 3 februari 1967 op een loon van 3 gulden en 60 cent per dag.

Ik was weggegaan, omdat ik geen hogere loon kon krijgen om de uitgaven van benzine en eventuele onkosten voor de bromfiets te bestrijden.

Alle uitgaven van de bromfiets werden van de 3 gulden en 60 cent per dag afgetrokken.

Na mijn ontslag probeerde ik samen met een Javaan een stuk bos van 2 en een half hectare open te kappen. Deze man had reeds vele hectare bananen geplant en het was mijn bedoeling om van deze man wat te leren.

Jammer genoeg kwamen de zware regen van april en mei in 1966.

Het gras stond hoog. 10 Bedden bananen à 2500 plantjes lagen onder water. De komkommers en watermeloenen konden ook niet tegen het water.

Mijn laatste beetje hoop is hierdoor verloren gegaan.

We hebben de afdeling Landbouw geroepen, maar die kon ons geen schadevergoeding geven.

Slootwijk, Suriname 13/9-'67

Met dank aan tante Erna Kantil-Tomasouw voor het vertalen van Maleis naar Nederlands.